ورځومــه ورتــه خاندمــه
اوومــه ورتــه خاندمــه

انتهـا تـه رسـولی یـم
سـوزومه ورتـه خاندمـه

وي کـړی دی حیـران یمـه
م ویرومـه ورتـه خاندمـه

بیـا مــې رایـاد شــوی یــې مــراد دې د راتلـو نیسـم
ســتورو تــه اوبــه د شــپې کېدمــه ورتــه خاندمــه

خــومره بــې وســې ده چــې لاســونه دواړه نــه لــرم
شــپه ده دروازه پــه پښــو وهمــه ورتــه خاندمــه

ستا د یاد مرغان دې اوس اوسېږي په دې غرونـو کـې
ځــالې پــه کوتــه کــې ورانومــه ورتــه خاندمــه

مخ ته مې نیغ ودرېـده ***باقره***! سـتا مـات شـوی زړه
ماتـــه اینـــه راټولومـــه ورتـــه خاندمـــه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره شپه وه اوازونه راپسې وو
په کوټه کې دیوالونه راپسې وو

ما څادر دومره په شړک راوچت کړی
چې تر کوره کاغذونه راپسې وو

ټوله ورځ به تږی تږی ګرځیدمه
او په خوب کې به سیندونه راپسې وو

خدایه! ستا په لټون سر وم نا خبر وم
خپلې پښې او خپل لاسونه راپسې وو

په دې دشته کې یوازې زه روان وم
څنګه ستا د پښو خاپونه راپسې وو ؟

د نظر ښیښه مې ماته کړه ***باقره***!
چې کاږه واږه مخونه راپسې وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په محبت باندې خپل زړه وینځمه
زه په اوبو باندې اوبه وینځمه

زما د لاس نه د چا نوم وران نه شي
مورې نور لوښي د کور نه وینځمه

زه هره شپه په خوب کې څکمه شراب
سحر په زهرو باندې خوله وینځمه

بیا د چا یاد لیونی کړی یمه
په خپلو اوښکو خپل باڼه وینځمه

باقره! دومره وچکالي شوه توبه
خپلې جامې په بارانه وینځمه

توره شپه ده ورکه کړې مې کونجي ده
اوس به چرته ځم کراره کراري ده؟

زه په زهرو پسې تللی ومه خدایه!
خو راوړې مې له ځان سره چیني ده

په دې کور کې یو شاعر پاتې کېدلو
د دې کور یوه کوټه اوس هم خالي ده

موده وشوه چې له تا سره وسېږم
موده وشوه تنها شوې تنهايي ده

په دې خلك نه خو كاڼي ښه پوهېږي
د اوبو نه مې زده كړې قوالي ده

هغې بيا ګلاب نيولی دی په لاس کې
خوشبو بيا ليونۍ کړې خوشبويي ده

چرته لاړ شمه ***باقره***! نه پوهېږم
بهر شور دی په وجود کې خاموشي ده

د چا يادونه درنه مړه نه شي كه زړه ودرېدې
كاڼي به خامخا ودرېږي چې اوبه ودرېدې

په هغه ځای کې زه اوس هره شپه ډېوه بلوم
په انتظار کې چې به چرته راته ودرېدې

بيا مې ونه سوزي لاسونه د لفظونو خدايه!
د الهام پېغلې مې د خيال په تناره ودرېدې

اوس چې څپې درپسې شوې ترېنه منډې وهې
د سمندر په کناري باندې به نه ودرېدې

باقره! خلك ټول كاڼه وو په غوږونو باندې
چا ته دې غږ کاوه چې پاس په سر د غره ودرېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

حېران ناست وم د هجران په شپه باران ته
څاڅکي زمکې نه خاته پورته اسمان ته؟

زمانې ور پسې بېرته را ستنې شوې
يو سړي ډېوه نيولې وه توپان ته

په لاسونو کې مې نه را ټولېدله
ما پنځه کونجه دنيا راوړه جانان ته

چې تر څو مې په کې ته لېدلی نه يې
تر هغې پورې به ګورمه خپل ځان ته

بايد ګل خو په کې وکړي ***باقره!***
د وجود خاوره مې ورکړله ګلدان ته

○

د محبت د اخري حد په حصار کې يمه
تاسره ناست يمه او ستا په انتظار کې يمه

که رانه وپوښتې نو نوم يې راله هم نه راځي
زه چې وړوکی رالوی شوی په کوم ښار کې يمه

زما د وينې په هر څاڅکي پسې ګرځي ښکاريان
زخمي مارغه يم ترې پټ شوی په چنار کې يمه

توره تياره ده له خپل ځان نه مې هم وېره کېږي
خلک ويده، ورونه بند او زه په لار کې يمه

وجود مې ورو ورو ختموي راباندې ليکي تاريخ
باقره! چا داسې تاو کړی په پورکار کې يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښته ده، تېرى يمه، دومره په کې زه سړيه!
کاڼي زبېښم ترې را وباسمه اوبه سړيه!

د ښار د خلکو نه لګيا دى تېرى سترګې لوېږي
غوږ رانږدې کړه بس نور مه راوړه رانجه سړيه!

توره تياره، د چا يادونه، درد، او اوښکې، سلګۍ
زما په خيال خو موسمونه دي پنځه سړيه!

څاڅکي را غورځي او جينۍ ورته منګى نيولى
څادر راځوړند دى لوند خيشت په دېواله سړيه!

چونه په مخ، رنګ په لاسونو او سورۍ لمنه
په ټول بازار کې خلکو ماته رالېده سړيه!

زه په خوله ګونګ ومه او ته په غوږو کوڼ ***باقره***!
زما اواز نه خاته تا نه اورېده سړيه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي تکیه ورته وهلې او دېوال نشته دی
د مصور دغې تصویر ته د چا خیال نشته دی

خدایه! کافر نه شم اذان په غوږو نه اورمه
خدایه! د زړه په لوی جومات کې مې بلال نشته دی

راځه راځه زمونږ پسې به د چا سترګې واوړي
چې زه رانجه خرڅوم ستا په زنه خال نشته دی

د خپلو اوښکو حفاظت هم غنیمت ګڼمه
په لمن تور لرم او بل ښار کې دسمال نشته دی

باقره! جوړې دې ډېوې کړي چې تیارې ختمې شي
د وجود خاورې ورکومه خو کلال نشته دی

ښیښې پاکیږي ترې غبار روان دی
اوس په ذهنونو باندې کار روان دی

زما له اوښکو نه تېزاب جوړوي
د یو سړي پرې ښه روزګار روان دی

د اسرافیل شپېلۍ یې واورېدله
د پاړوګر د شکور نه مار روان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاورې وجودونه زندګي اوبه
ورځ په ورځ کمېږي له کوهي اوبه

یه خدایه! خپل ځان ورته وروښایه
سترګې شوې اسمان ته د سږي اوبه

تږی وي په خوب کې ټوله شپه ولې؟
څوک چې د شپې خپل سر ته کېږدي اوبه

ما په دې ښار کې داسې عمر تېر که
چې ځم له ما سره ټول ښار روان دی

د هر چاسیوری خپل وجود ته ژاړي
هر څوک ذره ذره په لار روان دی

باقره! بل کړه څراغونه د کور
شپه را روانه ده سهار روان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس دې زه مړونــد تــه غــاړه نــه ږدمــه
لاس دې کــاڼی شــوی دی بنګــړي اوبــه

مړ چې شو له تنـدې نـه پـرې پـوې شـومه
مانــه بــه غوښــتلې يــوګــونګي اوبــه

ناست چې وي درياب ته بې لاسـونو څـوک
څنګــه بــه ***بــاقره***! وايــه څکــي اوبــه؟

○

په هغه ورځې په ټـول ښـار کـې يـوه سـتنه نـه وه
چــې سـتاګرېـوان نـه و، او مـاپورې لمنـه نـه وه

لېـونی نـه وم لېـونی شـوم، لېـونی دښـته کـې
د لمـر تـر سـيوري لانـدې کېناسـتمه ونـه نـه وه

د دروازې نه مې پرده راښـکله پـټ شـوم پـه کـې
د ژمي شپه وه او پـه کـور کـې مـي بړسـتنه نـه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا انتظار و، که په ماباندې وخت نه تېرېده
چې ورنېږدې شوم په دېوال کې دسات ستنه نه وه

ما ورله خوځل د نیولو اراده کړې ده
ستا د غمونو پورې پښې وې مګر زنه نه وه

په چغو چغو دې کاڼه کړل اسمانونه ولې
باقره! پښې کې دې اغزی تلی و غنه نه وه

ستا د سترګو سمندر چرته روان دی
په ما سرګرځي که، غر چرته روان دی

توره شپه ده سترګې مړم څوک راغلی
د لاسونو نه مې ور چرته روان دی

د یوه سړي تنه ورپسې ګرځي
د یوه سړي نه سر چرته روان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري بیا کومه تور سرې شوه سر توره
هوا نشته او څادر چرته روان دی

د ماشوم بچي تصویر یې دی په لاس کې
په دې لاره مسافر چرته روان دی

صبر وکړه درته وایمه ***باقره***!
ستا په اړه مې نظر چرته روان دی

تصویر

د ژوند یو بل تصویر ته فکر یوړم
د ښار په منځ کې د سړک په غاړه
یو سړي لمونځ په خپل څادر کولو
ملا اذان د مازیګر کولو
زه چرته تلمه ورته ودرېدمه
چې لمونځ یې وکړلو راپاڅېدلو
څادر یې څنډ واهه او چغې یې کړې
جانمازونه واخلئ
جانمازونه واخلئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د بدن نه مې راټول کړه په ښيښه کې عطر
نن مې د تېلو په ځای راوړه په ډېوه کې عطر

دا ځل به هم زما دننه موسم نه شي بدل
دا ځل به هم خېر دی زه وڅکم په پياله کې عطر

توره تياره د خاورو بوی زما سلګۍ او ستا ياد
باران وريږي راڅڅېږي په کوټه کې عطر

په دې نوټونو نوشته انسان به هم راوېښ شي
که مې راتوی شول د خپل جېب په درېڅه کې عطر

هغه سړی دا ستا د زلفو خوشبويۍ پاګل که
هغه سړي چې خرڅول ستا په کوڅه کې عطر

ګل چې را ياد کړمه نو ته راته په خپله ياد شې
چا ويل چې نشته د ***باقر*** په حافظه کې عطر؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه چې له ما سره ده وي دې کنه
ښه چې له مانه وځي ساه چرته ځي

ځان ته مې وکړه او هوا واورېده
زما خبره به اوس بیا چرته ځي

باقره! زه ورته حېران ولاړ یم
دنیا روانه ده دنیا چرته ځي؟

زما په زړه کې غم د چا چرته ځي
په دې ځنګل کې څوک تنها چرته ځي

چې د چا لاس مات شي نو غاړې له ځي
چې د چا سر مات شي نو دا چرته ځي

د څادر پیڅکې ځان پسې راکاږي
توره تیاره ده سړی بیا چرته ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګه! تاته هم د هغه ښار نامه نه راځي
چې په مخ سل کوره راځي خو دروازه نه راځي

سمندر وېل چې زما زړه ته به ګېله نه راځي
چې زه ورنه شم کنارې ته کناره نه راځي

زه چې ماشوم ومه نو مور به راته هيڅ نه ويل
زه چې رالوی شومه نو ماته هم غوسه نه راځي

ښه زما څه کار و، چې بيا مې ستا تصوير راخيسته
ښه زما څه کار و، اوس خوب به ټوله شپه نه راځي

ما په يوازې ځان کنلی ورته قبر ناست يم
باقره! ستا د ارمانونو جنازه نه راځي

ګوزار په ځان کوم ښيښه راغورځي
زما د سر کاڼی په پښه راغورځي

لور ته چې غږ وکړم هوا راشه
له دېوالونو نه ډېوه راغورځي

ستا انتظار يې ټکوي په لار کې
زما د سترګو دروازه راغورځي

چې په کوم کور کې ماشومان نشته دي
په هغه کور کې باډېوه راغورځي

باقره! مونږ ترېنه ويده پاتې شو
ګنې نو ستوري هره شپه راغورځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دېوال کې لگوم ستا تصویرونه
له بڼو نه مې جوړ کړي دي مېخونه

په دې توره شپه مې بیا زړه ته رانه شئ
په غمونو مې تاو کړي دي غوړونه

چې ښېښې مو په لاسونو کې نیولي
په اوبو کې ولې گورو خپل ځانونه

پاکومه بیا د چا له کوټې ځالې
جوړومه ترېنه ځانته بالښتونه

په دې لاره باندې څوک تلی ***باقره***!
په سړک باندې راشوي دي گلونه

تا چې تړلی د ساگانو نه مې تار پروت دی
نه نه غلط شومه په غاړه کې مې مار پروت دی

ولې په ما باندې د ښار سترگې راڅکې نه شوې
ولې په تاپسې په بله مخه ښار پروت دی؟

زه په اوبو کې تصویرونه جوړولی شمه
زما په ذات کې د رنگونو لوی فنکار پروت دی

د گل نه پاڼې شوکوي خدایه د ښو په گوتو
دا سړی څوک دی او د چا په انتظار پروت دی؟

د اسمان ستوري او هغه هم بیا د ورځې گورم
د انسان سر دی او هغه هم بیا په لار پروت دی

خوب ته مې نه پرېږدي ***باقره***! ټوله شپه لگیا وي
د زړه په غېږ کې مې د چا د غم سیتار پروت دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

روان يمه له ځان نه وهم منډې منډې
قيدي يم له زندان نه وهم منډې منډې

په خوب کې مې سېلاب وړي او په خلي ځان رانيسم
په ويښه له باران نه وهم منډې منډې

په ژوند نه يم په دې يمه چې خون ونه کړي خدايه!
وېرېږم له انسان نه وهم منډې منډې

اى زه خو ورو په ورو ورنږدې کېږمه سړيه!
اى زه خو له اسمان نه وهم منډې منډې

دنيا نه ده ***باقره***! که ريښتيا راباندې وايې
ځنگل دى له حيوان نه وهم منډې منډې

ويده شوى په ژړا ژړا وم شپه وه
چې راويښ شومه په کور کې مې چينه وه

زړه زما ورپسې وران و يو څو ورځې
خوشې شوې له ماشوم نه غباره وه

دې خبرې ته حېران د دوکاندار يم
بخت دې ښه دى آخري يوه ډېوه وه

اوس راووته سړى د حوېلۍ نه
ټکولې مې کال مخکې دروازه وه

دريابونه راپسې وو خبر نه وم
زما پښو پورې نښتې کناره وه

راستون شوى بېرته وخت نه و ***باقره***!
په دېوال کې د سات ستنه سرچپه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

لېونی کړی یم احساس او شپه ده
کور ته روان یمه تش لاس او شپه ده

خدایزده اوبه دي او که زهر په کې ؟
تږی یم ګورمه ګیلاس او شپه ده

په دېوالونو باندې خوله لګوم
تا سره نه کېږي تماس او شپه ده

څومره چې ښکته راځم زه رڼا ده
څومره چې خېژمه زه پاس او شپه ده

باقره! سم د مصور تصویر دی
غردی، ځنګل دی، زه یم اس او شپه ده

○

سړیه! واوره یمه لمر ته ځمه څه به شمه
څوك خو به تنده په ما ماته کړي اوبه به شمه

که تصویرونو ستاسې خوښه وي پېره مې کوئ
که دېوالونو ستاسې خوښه وي ویده به شمه

اور خو دې راکه چې سکاره شم ښه مې وټکوه
بیا مې په سترګو پورې ومږه رانجه به شمه

یوه دانه یم د غنمو د دهقان په جېب کې
څو ورځې پس لکه ځنګل په کې راوبه شمه

ستا د بېلتون شپه به د یو بل په ډاډ تېره کړمه
درد او غمونه به شي، یاد به شي، او زه به شمه

له خولې نه وتې لاړې بیا چرته راغلي خولې ته
باقره! دا یقین مې نه راځي چې ښه به شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیبه غوندې باران یم
وریدلی په اسمان یم

لکه ته او زه روان یو
باد او ښلي ته حیران یم

چې پرده یې د خادر ده
زه د هغه کور انسان یم

د هوا سترګو کې شګې
غورځومه بیابان یم

خرڅوي په ما کې کانې
او د سرو زرو دکان یم

د شپې وي د ورځې نه وي
له خپل سیوري سره وران یم

ګل روان دي په اوبو کې
په تصویر کې ورك له ځان یم

ډوب مې نه کړې سمندره!
د **باقر** د زړه ارمان یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره به تنګه وي په ما کې زندګي دننه
ور مې رابند که رانه پاتې شوه کونجي دننه

چې په ځنګل کې مې پانزیب د چا د پښو پیدا که
د محبت په کې پرته وه ګواهي دننه

زه چې برق مړ نه کړم تر هغې د شپې خوب نه راځي
او خو دا څومره ده په ما کې رڼایي دننه

داسې بې حسه شوم او داسې بې ارمانه شومه
لکه چې ګونګه شي په چا کې موسیقي دننه

ما چې پوکی ورکه په ما باندې دېوال پرېواته
خدایه! څه پټ دي خامخا د دې مېږي دننه

باقره! خود مې د لفظونو نه راځاځي وینې
د خیال په پښو مې ننوتي دي اغزي دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ته په کې کاڼي غورځوې او زه ګلاب سرېږه!
بیا دې هم هر وختې پوښتنه کړې دریاب سرېږه!

خپلې جامې دې پرې آوارې کړې مجرم مې ته شوې
ما زندۍ کړی و خپل ځان په دې تناب سرېږه!

چې ماشومان مې د مکتب نه چرته پاتې نه شي
د ونې پاڼو نه به جوړ کړمه کتاب سرېږه!

زه د نشې په ځای له خپل ځان نه تیارې وباسم
زه د پیالې په ځای ډیوه کې څکم شراب سرېږه!

باقره! دومره زر دې ولې له خپل زړه وویستم
ماته خو نه راځي د دغه سوال جواب سرېږه!

❧◆☙

○

په توره شپه ستا د مړوند په تصور ویده شم
په کاڼي سر نه ږدمه کاڼی ږدم په سر ویده شم

زه چې په ماتو پښو سفر کوم منزل ته رسم
زه چې په ماتو ښیښو څملمه نو زر ویده شم

خدایه! په خوب کې راپسې وي بلاګانې د شپې
چې د انسان له وېرې زه په مازیګر ویده شم

بس دومره ستړی او ستومانه زه له کاره راشم
څنګه چې وټکوم زه نو د کور ور ویده شم

پرېږده ***باقره***! چې د خیال څپې مې یوسي چرته
پرېږده چې زه په کناره د سمندر ویده شم

❧◆☙

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپل وجود کې ګرځېدمه ټوله شپه ورپسې
زړه مې په لاس کې و لېدله مې سینه ورپسې

زه د خپل ژوند تصویر ته ګورمه په دغه نظر
بس یو ماشوم دی بنده شوې دروازه ورپسې

شابه تکړه شه اوس په ټوله لاره سر خوزوه
شا به تکړه شه ارمانونه اوس کوه ورپسې

دلته یوځوک دی چې ګرځېږي ایښې پسې تل
دلته یو ځوک دی چې ګرزېږي ایښه ورپسې

د یو کاغذ نه مې کشتۍ وه جوړه کړې چرته
باقره! راغله له دریاب نه بیا ځپه ورپسې

ښه راته یاد شو په اسمان کې چې سپوږمۍ تېرېده
زه چې ماشوم وم نو اکثر به مې روپۍ تېرېده

چې به راویښ شوم په ځنګل کې به مې چغې کړلې
چې به ویده شوم، په دریاب کې به کېشتۍ تېرېده

د مصور دغه تصویر په ښار کې ډېر خرڅېده
لاندې کېږدۍ وه او د پاسه پرې مرغۍ تېرېده

د زندګي په منځ کې بیا د مرګ پیغام خور شوی
د هدېرې په منځ کې بیا د چا ډولۍ تېرېده؟

زما د سترګو نه به خلې راوته *باقره*!
زما په زړه کې به د چا د یاد سیلۍ تېرېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

محبت ما هم کاوه تا سره خو زړه مې ساته
په کوم تیلي مې چې ډیوه بله کړه وه مې ساته

په یو ګلاب باندې مې ټول عمر عذاب تېر کړی
د بیابان نه مې راوړه له بارانه مې ساته

ځالې یې کړې وې او ما هم پېژندلی نه شو
د چا تصویر و چې د کور په دېواله مې ساته ؟

د څادر پیڅکه خو مې زمکې ټوله وخوړله
ستا په لټون ومه او درد د بیلتانه مې ساته

باقره! ماته هر یو باب د ژوندانه یادېده
چې د ژوندون په لوی کتاب کې ستا بانه مې ساته

د هوا سترګو کې شګې شاه نواز باقر

○

د ژوندانه ځنګل ته تلم خو راته ښکار نه راته
په ما کې زهر وو نړدې به راته مار نه راته

په دې بازار کې به مې درسته ورځ ګلان خرڅول
خو په یو ګل باندې، به هم د ګل ګوزار نه راته

د کور سودا مې هم له ځان سره چا نه کېښوده
زه چرته تلمه او په دې د چا اعتبار نه راته

ستا په مړوند باندې مې دومره ډېر خوبونه کړي
زما په غاړه کې بنګړي راته خو هار نه راته

باقره! داسې ځای ته تلمه په ځان نه پوهېدم
سیوري راتلل راته په لار انسان په لار نه راته

○

د وجود خاوره مې لمده شوه په هوا راغورځې
چې د باران اولنی څاڅکی په ما راغورځې

ما اورېدلي چې تا هم ورته نیولې لمن
ما اورېدلي چې له اوښکو نه رڼا راغورځې

زما د خیال په جګ پتنګ پسې ټوپونه وهې
دغه ماشوم به د کوټې له سره بیا راغورځې

د ژوند سیکه زما د لاس په کرښو نه پوهېږي
زه یې په مخ ولمه او ده بېرته په شا راغورځې

دا په ما سرګرځې سړیه! که اسمان ولاړ دی
دا په ما سرګرځې سړیه! که رښتیا راغورځې

باقره! **ساه لري ژوندی دی او له تا شرمېږي**
د چا تصویر ته په دېوال مه ګوره بیا راغورځې

○

یوه دنیا مې له وجود نه هره شپه راوځې
ښیښه چې ماته شي له دې نه هم څېره راوځې

ستا د غمونو کاڼي نور په زړه کې نه غورځوم
د سمندر له کنارې نه به څپه راوځې

چې ماشومان اوس ګینکانو ته مایه وباسي
منډې کړي ووېرېږي هلته هدیره راوځې

په کاغذونو باندې لیکو د یو بل نومونه
بیا یې راواخلو چې د چا په کې نامه راوځې

باقره! **زه داسې منظر ته درېدلی یمه**
باران ورېږي او زما په مخ خوله راوځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت وېره په ذهنونو کې ويده ده
اژدها مو په کورونو کې ويده ده

د زړه سات مې کړي ټک ټک راويښه نه شي
تنهايي په دېوالونو کې ويده ده

يو ماشوم پرې غباره اخلي خپل ځان ته
شاعري په کاغذونو کې ويده ده

د قسمت په جيب کې مه لټوه ستوري
ستا دعا ستا په لاسونو کې ويده ده

ته په ځان هم لا خبر نه يې ***باقره***!
او دنيا دې په خيالونو کې ويده ده

خلی مې تللی دی د غم سترګو کې
ستا د څادر پيڅکه وهم سترګو کې

چې په شيشه کې خپل بانه ګورمه
لکه راشوي مې غنم سترګو کې

زه په تخليق پسې ړوند شوی يمه
څوکه مې تللې د قلم سترګو کې

د چا يادونه به بيا لامبي په کې
که مې لږ نور پرېښوده نم سترګو کې

باقره! دومره رانږدي شو زړه ته
سړي مې کېښوده قدم سترګو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

تصویرونه د چا شته او د چا نه شته
اوس خوبونه د چا شته او د چا نه شته

دا صحرا ده او که ښار د پښتنو دی؟
ګرېوانونه د چا شته او د چا نه شته

لرې خرڅې کړم ډېوې ډېرې واپس کړم
دېوالونه د چا شته او د چا نه شته

فالي مه راځه نور دلته خوښه ستا ده
چې لاسونه د چا شته او د چا نه شته

په دې دښته کې خپل ځان څنګه پېدا کړم
چې خاپونه د چا شته او د چا نه شته

د نکریزو غونډې سترګې شته ***باقره***!
خو رنګونه د چا شته او د چا نه شته

د هوا سترګو کې شګې
شاه نواز باقر

○

محبت ښه دی خو په زړه کې مې سودا ایښې ده
سترې سرې په سترې شوې دېوال ملا ایښې ده

ته صبر وکړه چې تصویر خو دې راواخلم کنه
ته صبر وکړه د بالښت لاندې مې ساه ایښې ده

نه زه په خپله د احساس په زنځیر ځان وهمه
نه ما په خپله په اوږو ټوله دنیا ایښې ده

هم دا دې وخت دی بس د زړونو ډېوې مړې کړه پرې ځه
د څه لپاره دې په زلفو کې هوا ایښې ده؟

په دومره خلکو کې زما سترګو ته شګې راوړي
باقره! باد په خپلو لپو کې صحرا ایښې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور د شپې بل نه کړې نور تیلي باندې
ستوري دې ړانده کړل په لوګي باندې

ستړی یم، ستومانه یم، بې دمه یم
مورې بیا مې وتړه سوزني باندې

وایم چې کېدای شي وي یوسف په کې
سر د پاسه نه ږدم په کوهي باندې

بیا مې ټول وجود شولو میږي میږي
بیا مې پښه راغلې په میږي باندې

شګې د هوا سترګو کې پریوتې
مړه دې ډېوه نه کړه په پوکي باندې

شک مې دی ***باقره***! د قاتل په چا؟
لمر دی لاس مې ایښی په تندي باندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورم په اوړو د غم واړه، روان یم
نوم مې وتلی دی د زړه، روان یم

نارې وهې راته بهر جدایي
تصویر دې ږدم په دېواله، روان یم

له دې نه مخکې پرې څوک نه دي تللي
په داسې لاره باندې زه، روان یم

یو بل ته نه وایو د ژوند حالونه
ځان سره هسې خوله په خوله، روان یم

څوک مې راویښ کړئ د کمر نه غورځم
سترګې مې پټې دي ویده، روان یم

باقره! سترې او ستومانه یمه
غر مې په سر دی او په غره، روان یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بايد ليکلي وی سړي په دېوال
کرښې مې نه شته د تندي په دېوال

زما د زړه غاښونه وبرېښېدل
راکاږم ستا د ياد اغزي په دېوال

موري! د دغې کور نه غږ کوي څوک
که وي راواچوه تيلي په دېوال

د هوا سترگو کې شگې — شاه نواز باقر

په محبت به دې سوچ وکړم وېرېدلی يمه
له دې کمر نه يو ځل مخکې هم لوېدلی يمه

غږ مې څوک نه اوري مرۍ مې خپله کېنوله
ژوندی تصوير يم په دېوال چا لگولی يمه؟

زه ستا د پښو نه يم لوېدلی ته خبره نه يې
د سرو پانزېب يم يو ماشوم چرته موندلی يمه

دا چې په دشته کې گرځېږم تږی کېږمه نه
د چا په زړه لکه باران راورېدلی يمه؟

راشه! راجگ مې کړه، لاسونه خو دې نه ماتېږي
باقره! زه د خپلو پښو لاندې راغلی يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته اسمان او ستوري داسې ښکاري
لکه راجمعه وي میږي په دېوال

پل صراط مې مخ ته نیغ ودرېده
ګرځي راګرځي لېوني په دېوال

ته یوه ورځ پرې راښکاره څه شولې
چې اوس راشوي کشمالي په دېوال

چې قلف مې مات کړ د خپل وره ***باقره***!
هله مې ولېده کونجي په دېوال

د زړه په کور کې مې یوازې ستا تصویر پروت دی
ماتې تمبې ته مې د سرو زرو زنځیر پروت دی

راویښ به نه شمه مړوند به دې اوبه شي ګوره
زما په سترګو کې د ډېر وخت نه شوګیر پروت دی

ای په دې ښار کې مصور نه شته منظر ورښایم؟
په خپل رېښې رېښې خادر باندې فقیر پروت دی

نا نا، خپه نه شي، له تانه ګیله نه کومه
ستا د احساس د پښو د لاندې ستا ضمیر پروت دی

له خپلو اوښکو نه به جوړ کړمه شبنم ***باقره***!
د مړاوي شوي ګل په شان زما تقدیر پروت دی

باد او باران وربانـدې راولي مخ تور ونیسم
د خدای نه ځار شمه، چې ستا تصویر په اور ونیسم

یوه موده په کې په ویښه تېروم خامخا
چې د زاړه کور نه راپسته نوی کور ونیسم

چې ګلاب راوړمه نو تاله یې په لاس کې درکړم
چې درد مې واخلي نو لمنه، زر د مور ونیسم

ماته دا ستا د اولاد غوڅ سرونه نیغ ودرېږي
آدمه زه چې د غنمو سر ته لور ونیسم

باقره! څوک به په کې ګل د محبت واچوي
د څادر پیڅکې به د دوو په ځای څلور ونیسم

ولې خپه شمه له تانه چې وعدې ماتېږي
کله نا کله د کولال نه هم ډېوې ماتېږي

مونږ هره ورځ د یو بل ښو نه راوباسو ښیښې
زمونږ په کور کې هره ورځ یو څو پیالې ماتېږي

پرېږده! په خپله به زړه راکړي چې غزل مې واوري
د بندې شوې دروازې کولپ په آرې ماتېږي

تیارې به سترې وي په ډېرو ودریدلو اسمان
تېرې په ډېرو ګرځېدو د زمکې پښې ماتېږي

اوښکې دې پاکې کړه ***باقره***! د امېد په دستمال
تل د رڼا په کانې سر د تورې شپې ماتېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

د درد احساس سینې نه، نه وباسم
گرځم اغزی له پښې نه، نه وباسم

مړه، نه شي مور ته زخم نه ښایمه
مړه، نه شي تېل ډېوې نه، نه وباسم

زه پرې د ذات ځنگل ته اور ورکوم
زه اسویلي له خولې نه، نه وباسم

ستا تصویران به ترې را وباسمه
خو تنهایي کوټې نه، نه وباسم

ما په اسمان کې داسې څه لیدلي؟
باقره! سترگې ترې نه، نه وباسم

زما په شان به ستا له غم نه هم تېرېږي اسمان
چې د شپې ویښ وي، او د ورځې ویده کېږي اسمان

هر سړی وایې چې کوټه مې راڅخېږي د کور
هیچا ونه ویل چې ولې راڅخېږي اسمان؟

که چرته مړ شومه نو ځان به په خپل ځان کې ښخ کړم
زه زمکه نه کنم په دې باندې خوربېږي اسمان

په دغه کلي باندې ځکه تندر نه راغورځي
په دغه کلي کې یو څوک دی چې نومېږي اسمان

زه به ترڅو کوم په کاڼو تصور د ستورو؟
باقره! سترگې مې ړندې دي رایادېږي اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره تیاره ده مګر زه یې په سحر لټوم
سر ته مې ایښی دی په خوب کې خپل څادر لټوم

خدایه! کېدای شي که له مانه هم ببوسه وي څوک؟
ډوډۍ مې لاس کې ده، بازار کې څوک نهر لټوم

ستا محبت راته دریمه دنیا هم را ښایي
د ورځې ستوري لټومه د شپې لمر لټوم

زه به تر څو پورې ښیښې ته ودرېدلي یمه؟
زه به تر څو پورې په سترګو کې نظر لټوم؟

تا چې پرې زه ویشتم هغه کاڼي فایده راکوي
زړه چې مې تنګ شي نو په خپل وجود کې غر لټوم

د خیال اسمان ته ورختمه غورځېدلی یمه
باقره! ځکه خو په زمکه خپل وزر لټوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرکوه راشه د سندرو سرنامې پاتې دي
زما د خولې لاړې په زمکه لا لمدې پاتې دي

زما په خيال نن د دنيا يوه حصه لمده ده
زما په خيال د دنيا درې وچې حصې پاتې دي

هر چا په ځان کړی ګوزار خو زخمي شوی نه دی
کاڼي ريزه ريزه پراته او ايښې پاتې دي

زما او ستا يو ځای کېدل هيڅ امکانات نه لري
له مانه وروستو تانه مخکې زمانې پاتې دي

بلها موده وشوه چې زه کور نه راغلی يمه
باقره! بلې په کې اوس هم لا ډيوې پاتې دي

شپه ده د کور د دېوالونو نه مې ساه ختلې
سترګې مې شته خو د خوبونو نه مې ساه ختلې

چغې وهمه چا بالښت راته په خوله ايښی دی
پښې خوځومه د لاسونو نه مې ساه ختلې

نن مې جامې د ښار په داسې دوبې ووينځلې
چې د لمنې د داغونو نه مې ساه ختلې

منډې وهم باران ورېږي ما په سر نيولې
د کتابونو د لفظونو نه مې ساه ختلې

باقره! غوږ مې دی نيولی اسرافيل شپېلۍ ته
د ژوندانه د اميدونو نه مې ساه ختلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د کاڼي نه جوړېږي
ایینه څه له ماتېږي ؟

اسرافیله پوکی ورکړه
خلک ساز ته خوشالېږي

تصویرونه په کې وینې شو
دېوالونه راغورځېږي

د دریاب په غاړه ناست دی
د اوبو پسې څورېږي

په دې دومره لوی هجوم کې
فقط خپل غږ رارسېږي

له لمن به مې داغ پاک شي
خو دریاب به پرې وچېږي

په وجود کې مې یو شی دی
هره ورځ رانه ورکېږي

ستا په شانتې ډېرباقره!
په خپل ځان پسې ړندېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په سترګو کې اوبه ستا په نظر کې کاڼي
شکر چې خلك خو پرېږدي په سمندر کې کاڼي

زه چې اوس اور د لمر له تاو نه بلولی شمه
یو وخت و ما به ماتول په مازیګر کې کاڼي

ستا د بېلتون درد که هر څومره بې سکونه کړمه
خبر د پښو لاندې ماتېږي په سفر کې کاڼي

راځه چې وشمارو په یو ځای په اسمان کې ستوري
راځه چې وشمارو زما د زړه په غر کې کاڼي

دغه پوښتنه ترې تر اوسه پورې چا ونه کړه
چې ***باقر*** ولې ګرځوي تل په څادر کې کاڼي؟

ځان مې قاتل دی ترې پټ شوی یمه شاته د ځان
دا سړی پېژنئ تصویر ښایم دنیا ته د ځان ؟

مانه د ورځې یو پنځه کرته سترګې غورځي
ستا محبت دومره راوستی انتها ته د ځان

اخ دې یوې غنم دانې راکې ځنګل راشین که
اخ ودرېدی نه شمه وړې مې اوس هوا ته د ځان

اسمان راغورځي که اوبه د سمندر خوځېږي ؟
نه ماته پته شته د ځان نه ښايي تاته د ځان

توبه توبه دغه سړی په زړه کې خدای نه لري
توبه توبه زړه يې ورکړی دی بل چا ته د ځان

څوک راروان دی په وجود مې قدمونه کېږدي
باقره! غوږ نيسمه بيا د زړه درزا ته د ځان

زه يمه، ستا ياد دی، او ارمان سره
شپه ده، يو ځای شوي دي لېوان سره

خوري يې ماشومان چې ږلۍ شوې ده
ستوري رالوېدلي له باران سره

مور مې پرې نامه د بلال ايښې ده
زوی مې رايادېږي له اذان سره

خوب وينم لګيا يمه راويښ مې کړه
ګل کرم لګيا يم بيابان سره

سوال مې په ځان کړی بې ځوابه يم
ځان ***باقره***! ولې وړم له ځان سره ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

خلك له تندې مړه كېده باران په ښار نـه كېـده
ګل دې نيولی و خو زړه دې په ګوزار نـه كېـده

دواړو به خاورې غورځولې د يو بل سترګو كې
تانـه راتلـه نـه كېـده مانـه انتظـار نـه كېـده

مـا د كمـر نـه غورځـوه ځـان او تـا نـه نيومـه
چې ستا په خوله د محبت ولې اظهار نه كېـده ؟

شكر وباسه چـې د هجـر دغـه شـپه تېـره شـوه
شكر وباسـه چـې بچـې د دغـې مـار نـه كېـده

ځان مې وژلی و او سر ته مې خط هـم ايښـی و
بيـا هـم زمـا پـه وصـيت د چـا اتبـار نـه كېـده

د نظـر سـتنه مـې كـړه شـوله بـاقره! پـه كـې
زما د اوښكو نه هر څه كېده خو هـار نـه كېـده

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړ کېدمه پرون ته راسره نه وې
په صحرا کې وم اوبه راسره نه وې

ته به هم راسره پروت وی په اغزو کې
غمه ښه دی چې ویده راسره نه وې

ښه مې پېژنې خو ځان دې غلی کړی
اوسېدلی وره په وره راسره نه وې ؟

کافر شوی یې خپل سیوري ته لګیا یم
چې ولاړ بیا په لمانځه راسره نه وې

پېژندلې مې هوا نه وه ***باقره***!
چې ډېوې د ژوندانه راسره نه وې

د ژوند کردار ادا کوم خو اداکار نه یمه
زه مختلف یم له دنیا نه خو فنکار نه یمه

ته راته وګوره بل چا پسې خو نه یم روان ؟
ته راته وګوره له ځانه خو ایسار نه یمه

دومره قاتې شوه چې اوبو رانه اوبه وغوښتې
دومره تیاره شوه چې پوی شوی په سهار نه یمه

زما او ستا محبت هم نور انتها ته رسي
ګل مې نیولی دی خو ستا په انتظار نه یمه

باقره! تیګې ټکوه ترینه لمبې وباسه
که دنیا اور واخیسته زه دې ذمه وار نه یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

دا ستوري نه دي ماشومان دي نو په دې راغورځي
چې هره شپه د کاغذونو طيارې راغورځي

حيران ولاړ يمه چې کوم طرف ته منډه کړمه
له يو دېوال نه ايښې بل نه ډيوې راغورځي

په خيال کې ورک وم دروازه چا د دوکان بنده کړه
د ملاقات نه بغېر هم زړه له سينې راغورځي

د ارتقا په تنابونو کړئ مونګولې ښخې
پيڅکې يې ښخې دي په زمکه لوپټې راغورځي

شکر دی خدايه ما پسې به هم لاسونه جيګ شي
په هديره کې له قبرونو نه لوحې راغورځي

باقره! ما په داسې کور کې زندګي تېره کړه
چې ټکوي يې څوک زنځير له دروازې راغورځي

د سترگو خوب مې ټوله شپه وي په شوگیر تړلی
ما په څادر باندې د خپلې کوټې تیر تړلی

په دې ویرېږم چې له ځانه مې څوک ځان پټ نه کړي
لیونی نه یمه خو ځان مې په زنځیر تړلی

ښیښې ماتېږي تصویرونه په کې چغې وهي
زه یې را کاږم ما له ځان پورې تعمیر تړلی

زما په جېب کې د قلم سیاهي وبهېده
چې مې په جېب کې نن دننه ستا تصویر تړلی

د ژوند ډېوې به مې په کور کې بلې پاتې نه شي
باقره! ما چې له هوا پورې تقدیر تړلی

روان په زمکه یم هدف مې د اسمان نیولی
لکه ماشوم مې خپلې گوتې نه خپل ځان نیولی

هغه سړی اوس په کوځه کې بینجاره نه پرېږدي
هغه سړي ستا له کبله روغ دوکان نیولی

د ورځې کاڼي او د شپې په کې راغورځي ستوري
په داسې ځای کې مې خبر یې چې مکان نیولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورته وگوره اسمان هم د ځان سیوری ټول که
ته ورته گوره زمکې هم په موږ باران نیولی

په دغه ښار کې به ضرور وي د مالوچو قحطي
په دغه ښار کې هر سړي ځیرې گرېوان نیولی

په ایینه کې راته سم ښکاري حیران یم ورته
باقره! ما تصویر له ځانه سره وران نیولی

د کاڼي په صورت کې مې غمی لیدلی و
په زړه کې مې د ټولې دنیا خدای لیدلی و

سحر مې چې سوري د دېوالونو بندول
بیگا مې ستا تصویر باندې مېږی لیدلی و

ویل یې مورې زرکوه چاودنه به اوس وشي
په ښار کې یو ماشوم چېرته منگی لیدلی و

زما په ذات کې ځکه زنځیرونه شرنگېدل
په ژوند مې په ړومبي ځل لېونی لیدلی و

څو ورځې مې د پښو د لاندې زمکه نه راتله
باقره! ستا په پښه کې مې اغزی لیدلی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاته به نه وایې یو راز د ژوندانه درکوم
سترګې دې نه شته خو بیا هم درله رانجه درکوم

شکر وباسه په دې دښته کې اوبه دررسي
شکر وباسه په دې وخت کې درله زړه درکوم

ته هره ورځ په ویښه ما په یوه کاڼي ولې
زه هره شپه په خوب کې ګل په دېواله درکوم

ما په پنځه کونجه دنیا کې هم پیدا نه کړلې
اوس به ته څه راکوې زه به درله څه درکوم؟

باقره! ما هم د ژوند نوې سلیقه زده کړې
زهر خواږه درکوم زه او شات ترخه درکوم

تا چې رایاد نه کړم په سترګو کې اوبه نه راځي
زما لاسونه چې خالي وي نو واړه نه راځي

داسې باران دی چې وریږي، زمکه نه لمدیږي
داسې سړی دی چې په زړه راځي، په خوله نه راځي

ولې ستاڅه خیال دی چې سترګې په سکرو تورې کړو؟
ولې ستا څه خیال دی چې ښار ته به رانجه نه راځي؟

اور ته پوکې ورکوې ته او مخ زما توریږي
ستاسو د کور لوګي زمونږ په دېواله نه راځي؟

د زړه جومات کې مې ***باقره***! اوس سجده نه کوي
بس د چا غم دی کافر شوی په لمانځه نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا چې کړم هېر، هغه یاد کړی یمه
وړي سېلاب، بېرته راوړی یمه

اوس مې د تن سیوري ته ولې کېنې؟
تا غورځولی وم، چې زړی یمه

وایې ډوډۍ مه راوړه وینې راوړه
خدایه! د داسې جومات چڼی یمه

په مایې ځان او جهان وپېژنده
زه ستا د سترگو پوره وړی یمه

ما د خپل سیوري لاس نیولی ځمه
باقره! مه وایه چې ستړی یمه

چې خپل وجود ورباندې بار وي سړی ساه څه کوي
څوک چې له ځان سره رشته پرېږدي نو تا څه کوي

د دعاگانو دېوالونه مې اسمان ته رسي
ته صبر وکړه چې له ما سره الله څه کوي

یو زړه په دومره شی غمونو سترگې نه مړېږي
یو لېوني په دومره شگو د صحرا څه کوي

بلها موده وشوه چې زه ترینه راغلی یمه
د تنهایۍ پورې ورځمه چې تنها څه کوي

کاڼي راواخله په لاسونو کې گلونه پرېږده
ما او تا څه کوو ***باقره***! او دنیا څه کوي

اوس به مې خوري دننه مار چې مې د غره خوړلي
ما په ډوډۍ کې ستا د زلفو یو وېښته خوړلي

لېونی نه یم چې صحرا ته وړم، اوبه لېو کې؟
لېونی نه یم چې په خپله مې خپل زړه خوړلي؟

دواړه لاسونه مې اوس نه شته بې وجوده یمه
د کوتې تیر، او ستا تصویر، رانه وینه خوړلي

د انتظار او د دې دور تقاضې داسې دي
سترگې مې لار وخوړې، سر مې دېواله خوړلي

توبه توبه خدایه درتلمه خو درتلی نه شومه
توبه توبه خدایه تیندک مې په لمانځه خوړلي

د ژوند ډېوه دې د اومېد په تیلي بله ساته
باقره! ستا د برخې لمر چرته تیاره خوړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ځومره رڼا مې وه په کور کې خو ډيوه يې غوښته
څوک مې تنګ شوی و په زړه کې بهانه يې غوښته

ښه ده چې ما ترېنه په وخت دواړه لاسونه تاو کړل
ګنې دنيا سمندر وړله کناره يې غوښته

زه د خپل ورور سره د وينې رشته نه پرېږدمه
پلاره! دا هم ورکړه که خير زما حصه يې غوښته

د خپل څادر نه مې کړه جوړه ورته وس مې نه و
زما بچي مکتب ته تلو رانه بکسه يې غوښته

په دغه ښار کې چې وې سترګې د چا ته يې غوښتې
باقره! سترګې چې د چا نه وې ښيښه يې غوښته

○

مړ يمه ځان ژوندی کومه خودکوشي کومه
توبه توبه بيا به څو کاله زندګي کومه

د محبت تندې اخيستی په ځان نه پوهېږم
ستا په بنګړي باندې لګيا يمه کوهي کومه

اې عزرايله راپسې خو به ته نه يې کنه؟
دا چې له کوره بهر وځمه تادي کومه

خدايه! لګيا يمه دعا در رسول غواړمه
خدايه! لګيا يم په لاسونو کې سوري کومه

باقره! څه وکړم په ما باندې راوغورځېږي
د ژوند ديوال سره چې هر څومره خواري کومه

زندان

په یو زندان کې قید وم
لکه په ځان کې قید وم
توره تیاره وه په کې
زما به شپه وه په کې
یوه مرغۍ راسره هم بندي وه
له یو دېوال نه الوته په بل دېوال کېناسته
زما نه زړه زیات د هغې درزېده
زنځیر زندان د دروازې درزېده
او زه لګیا ومه سورې مې په دېوال کې ویسته
چې دا مرغۍ له دې زندان نه وځي
د تورو شپو له دې جهان نه وځي
اوس چې وتلې ده هماغه مرغۍ
له ځان سره نورې مرغۍ راولي
وایي بهر د انسان مرګ له انسانان ولاړ دي
مونږ له زندان ښه دی بهر راته ښکاریان ولاړ دي

اوس دې د سترګو په چینه پول د چنار کېښوده
ما چې د زړه په دېوالونو ګنډه تار کېښوده

چې ستا تصویر ته ګورم خوب راځي او ټک راکوي
ما په بالښت کې د مالوچو په ځای مار کېښوده

پښتونه! ستا سوری څادر به راګنډم په ګوتو
ستن پېښور کې ږدمه، ما کابل کې تار کېښوده

ستا د وعدو زهر مې دومره په خپل ذهن وڅکل
د ژوند کتاب باندې مې نوم د انتظار کېښوده

باقره! پوه شومه چې ساه مې په لاسونو وته
ما به په زمکه قدمونه په کرار کېښوده

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

په ماتو ښپو مې درته راوړلو روغ غر په اوږه
اوس خو مې پرېږده چې دمه وکړمه سر په اوږه

يو څو مرغان دي په کې وځي او راوځي خدايه!
چا روان کړی دی په ښار کې د کور ور په اوږه

زما ياران زما قامت څه په هنر ټيټوي
لاسونه اچوي په ما باندې اکثر په اوږه

ګرځوی نه شم نور په زړه کې ستا غمونه کنه
ګرځوی نه شي کناره نور سمندر په اوږه

باقره! دا ځلې مې داسې اراده کړې ده
شپه به په سترګو کې راوړمه او سحر په اوږه

○

ژاړم وېرېږم غر ته نه وم تلی
زه دومره لرې چرته نه وم تلی

زما جامې د وجود تاو وچې کړې
زه لا روان وم لمر ته نه وم تلی

ستا امانت به مې راوړی وی خو
زه د دنيا بل سر ته نه وم تلی

ما به ويل يوازې زمکه ګرځي
چې د اسمان محور ته نه وم تلی

باقره! ما پردي زخمونه ګنډل
خو د خپل زړه پرهر ته نه وم تلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه د چا سترګو کې اوښکې نه د چا سترګو کې شګې
لپې لپې غورځومه د هوا سترګو کې شګې

مړه پرېږده چې پراته وي ستا غمونه زما زړه کې
مړه پرېږده چې پرتې وي د صحرا سترګو کې شګې

د څادر پېڅکه مې نه شته د لمن پېڅکه مې نه شته
تا راوړي دي سړیه! راته بیا سترګو کې شګې

خدای دې خیر کړي بیا مې اوښکې دا جهان چرته یونسي
خدای دې خیر کړي بیا لوېدلي دي زما سترګو کې شګې

ستا په رنګ خلک پوهېږي چې د زړه په رنځ اخته یې
ولې اچوې ***باقره***! د دنیا سترګو کې شګې؟

په سترګو کې زنځیر دی او په زړه کې دروازې
دا دومره جګ کورونه او نازکې دروازې

د خدای نه وېرېدم که د هوا نه وېرېدم؟
چې ما به یادولې په لمانځه کې دروازې

رنګونه چا ورکړي دي خرڅېږي په بازار کې
زما او ستا له کوره چې وې ورکې دروازې

په ډېرو خوځېدلو یې لاسونه کړل خپل شل
په ډېرو ژړېدلو به اوبه کې دروازې

باقره! سر مې لګي چې په کاڼي پورته کېږم
دا چا راپسې بندې کړې د زمکې دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

باران وریږي د زول شپه ده او ستا ور ته ناست یم
ګرمي مې کېږي د دریمې دنیا لمر ته ناست یم

ښه راته پته ده چې تنده مې پرې نه ماتېږي
داپته نه شته چې زه ولې سمندر ته ناست یم

خدایه! چې ما د اسرافیل شپېلۍ هم وانه وریده
خدایه! نو زه دومره له شوره لرې چرته ناست یم

زه به تر څو پورې په خپل کور کې بې کوره یمه؟
زه به تر څو پورې د خپل ځان نه بهر ته ناست یم

چاته ترې سترګې ورکوم چاته ترې زړه ورکوم
باقره! ځان مې دی دربار په کې لنګر ته ناست یم

زما په شانتې هر یو شی به زندګي نه لري
چې کوم یو ګل راشوکومه خوشبویي نه لري

کمځې خورې کړي او ماشوم په کې ښه کلک وتړي
خدایه! دا ښځه په ټول کور کې یو سوزني نه لري؟

بس دومره ده چې ستا له سترګو نه مې لرې ساتي
ګنې احساس مې محبت سره بدي نه لري

پرون پرې ما خپلې جامې سرېه ومینځلې
چا ویل لاسونه د دې ښار دواړه دوبي نه لري

په دې سبب له خپله ځانه ***باقر*** نه راوځي
چې دروازه بېرته پرې خلاصه کړي کونجي نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو څه وخت و چې ورک شوی رانه ځان و
زر به ودرېدم چې چرته به اعلان و

ښه پرون خو ته زما په یاد کې نه وې ؟
ښه پرون ولې په شنه اسمان باران و ؟

راشنه شوي یې په ګوتو کې اغزي دي
چې ګنډلی راته کوم سړي ګرېوان و

ما کیسه ورته په ټوله لار کوله
چې ورومليد سړی وروسته روان و

راوتلې مې له اوښکو سره شګې
په وجود کې مې ***باقره***! بیابان و

ژوند

ژوند یو کور دی
په کې شور دی
دېوالونه یې واړه دي
ټول تیرونه یې وراسته دي
خاورې خاورې وجودونه
او اوبه اوبه روحونه
په کې اوسي ستړي ستړي
لکه یو کفن دوه مړي
اسمان ښکته په کې ښکاري
زمکه پورته په کې ښکاري
خو د ژوند په دغه کور کې
چې څوک ورپرېږي خدایه!
پښې وباسي له دې ځایه
ور چې بند کړي نو خلاصېږي!
ور چې خلاص کړي نو بندېږي
د انسان د کاڼي زړه هم
په کې پړک وهي چاودېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې کړې اوبه اوبه او زړه خاورې
خدای دې په دې ښار کې کړي رانجه خاورې

اوس که مې ته خورې زه خپه نه يمه
ما په ماشومتوب کې خوړې ته خاورې

څوک چې ستا په سترګو نذر ومني
وشيندي زما د کور په وره خاورې

ياد ولې زخمونه کړه راويښ زما ؟
باد ولې راويښې کړې ويده خاورې ؟

ته شوې رانه هېر که زه درياد شومه
خاورې اوبو راوړې که اوبه خاورې ؟

تاته چې درګورم شي **باقر** راياد
يو شانتې دي ستا او د هغه خاورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

باور مې خود ستا په وعدې نه کېږي
د کاغذونو نه جامې نه کېږي

په هر چا سترگې د چا نه خوږېږي
د هر لرگي نه دروازې نه کېږي

ستا کافر شوی یاد مې وسوزوه
اوس مې په زړه کې زلزلې نه کیږي

چا وېل چې زه یمه له خاورو نه جوړ
زما له تن نه خو ډیوې نه کېږي

داغ د هر چا په تندي ولې جوړ دی؟
په دغه زمکه خو سجدې نه کېږي

باقره! غوړ دې رانیږې کړه کنه
ځینې خبرې بیا د شپې نه کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک رایادوم خو رایادېږي نه
واوره ږدمه لمر ته اوبه کېږي نه

ستا د یاد رانجه وهم په سترګو کې
دا چینه بیا ټوله شپه وچېږي نه

سر په دېواله وهم حیران یمه
کانی دی په بل کاڼي ماتېږي نه

دواړه د یو بل تصویران هم سېزو
دواړو د یو بل نه هم رغېږي نه

څه وکړمه ستا د لټون لار نه شته
څه وکړمه ځان رانه ورکېږي نه

چغې ترینه هم راځي چې تنګ یمه
هیڅوک هم په دې کور کې اوسېږي نه

شپه، زلفې، ډېوه، هوا، ***باقره***! زه
دا پنځه سوالونه مې زده کېږي نه

چا راته ویلي دي چې ستا په مخ څېره نه شته دی
ځان په کې ګورمه سړیه! ایینه نه شته دی

دا ددې کلي یوه پېغله وه لوحه نومېده
په هدیره کې چې په کوم قبر لوحه نه شته دی

ځان سره خاندم چې دا خلک خو رڼا پسې مري
ځان سره خاندم او په ټول ښار کې ډیوه نه شته دی

دې زړه ته څنګه خلک راشي حیران شوی یمه
دې کور ته څنګه خلک ځي ورته کوڅه نه شته دی

مکتب ته ځمه کتابونه په لمن کې وړمه
باقره! اوس مې هم لاسونو کې بکسه نه شته دی

چې مې په کار و، په نوم کاڼی په چېنه کې نه و
په دغه ښار کې زړه د هیچا په سینه کې نه و

سترګې مې وویستې له ځانه، ځان مې ولېد په کې
ستا ملاقات ته تلم روغ ځای په ایینه کې نه و

ای مشره تاسې د ټوپک تخم کرلی ولې؟
ای مشره دا قلم په تېره زمانه کې نه و؟

یوه ماشوم به شرنګولې خلک حیران و ورته
سیکې په کې وې خو سوری په خزانه کې نه و

باقره! داسې بې ارزښته زندګي تېرېده
چې هیڅ کردار د چا د ژوند په افسانه کې نه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

د خپـل وجـود نـه پـه سـفر وتلـی
په کور کـې ناسـت سـړی بهـر وتلـی

ما خو تصـویر لـه خپلـه ځـان ویسته
دا خـــو تصـــویر لـــه ســـمندر وتلـــی

زمکـــــه ولاړه ده اســــمان روان دی
ســتا پــه لټــون مــې چرتــه ســر وتلــی

شوې مې سـر تـورې د اوړو پرېښـتې
نـن مـې لـه يـاده خپـل څـادر وتلـی

باقره! شـول مـې دېوالونـه يـاران
چـې مـې لـه سـترګو نـه نظـر وتلـی

د هوا سترګو کې شګې شاه نواز باقر

○

د ليونـــو پـــه شـــانتې شـــمارم د خيـــالونو خښـــتې
زمـــا پـــه ګوتـــو کـــې بندونـــه د لاســـونو خښـــتې

کـــور جـــوړوم پـــه کـــې کـــرم د قلمونـــو ونـــې
کـــور جـــوړوم، ورتـــه راوړم، د کتـــابونو خښـــتې

زه به ترڅو پسې وهم منډې او بـاد بـه يـې وړي؟
زه به تر څـو کېږدمـه سـتا پـه تصـويرونو خښـتې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایه! چې خلك یې کتلو باندې هم ماتوي
دومره نازکې دې پیدا کړلې د زړونو خښتې

چې ورو په ورو مې هره ورځ د کور قامت ټیټېږي
څوك پټوي زما د کور د دېوالونو خښتې

باقره! چرته ځې چې خلك دې له خوبه ویستي
په زمکه ولې ټکوې د قدمونو خښتې

د مینې ساه په کې لا شته ترینه وتلې نه ده
ستا په وېښته مې غباره د زړه ترلې نه ده

هسې لگیا یې چې دنیا مې درپسې ولېده
د څادر پیڅکه دې د زمکې سر خوړلې نه ده

زه د قلم سیاهي هم بې ځایه نه کاروم
ما په کاغذ خپله نامه چرته لیکلې نه ده

لا دې خبره کړې نه ده او واپس روان یې
لا خو د ونې نه یوه پاڼه لوېدلې نه ده

باقره! ما ترینه تاو کړي د احساس لاسونه
د ژوند ډېوه مې د توپان مخ ته نیولې نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپیدا به کړمه لاره د چا زړه ته
زه په لپو کې اوبه وړی شمه غره ته

بیا مې پیڅکه د څادر سر ته راغلې
بیا به څوک راځي ورګورم د کور وره ته

درته ودرېږم په کومو سترګو خدایه!
زړه مې نه شي خو روان یمه لمانځه ته

جوړه کړې مې کېشتۍ ستا له خطونو
اوس په تمه باندې ناست یم بارانه ته

چې له مانه هم زیات ستړی وي ***باقره***!
زه تکیه وهمه داسې دېواله ته

❦◆❦

بیا مې په زړه راورېدل د چا یادونه خدایه!
څومره درانه وو د مالوچو دېوالونه خدایه!

چې دوی راګوري راته زه ورته کتلی نه شم
زما په ساه باندې ژوندي کړه تصویرونه خدایه!

په خوب کې ټوله شپه له کاڼو نه بالښت جوړوم
چې ویده کېږم سر ته ږدمه خپل لاسونه خدایه!

دومره یم تږی په هغه ځای کې اوبه راوځي
چرته چې کېږدمه خپل سترې قدمونه خدایه!

دومره بې وسه شو چې دا هم خرڅوي لګیا دي
خلکو راوړي د وَرونو زنځیرونه خدایه!

❦◆❦

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

تصور د زندګۍ په کې ډوبیږي
وچ دریاب دی خو کښتۍ په کې ډوبیږي

د چا اوښکې مې په لپو کې نیولي
د اتم اسمان سپوږمۍ په کې ډوبیږي

له دې ځالې نه د ورځې مار راوځي
او د شپې یوه مرغۍ په کې ډوبیږي

د بدن خاورو نه چا کړه ډېوه جوړه
چې رڼا کوي سېلۍ په کې ډوبیږي

په دې ښار کې زړونه کاڼي شو ***باقره***!
چې ستا درد او ستا سلګۍ په کې ډوبیږي

د هوا سترګو کې شګې — شاه نواز باقر

○

بنده کوټه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه
دنیا وړه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

تندی په مخ، سترګې په خوله، پوزه په زنې پراته
ماته ښېښه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

په دېوالونو لاس کېږدمه کور ته ځان رسوم
توره تیاره ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

لکه تصویر پرې نوشته یمه او غږ نه کوم
ژوند مې سبکه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

باقره! سترګې دې ړندې نه شي ورګورې ثله
بله ډېوه ده د نظر مې په کې ساه ډوبه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په مراد څرنګه وترم په ونه کې تار
نه په ګرېوان کې تار لرم نه په لمنه کې تار

هغه جينۍ اوس په دې غرونو کې سوري وباسي
کومې جينۍ چې اچوی نه شو په ستنه کې تار

ما ته د خپل ارمان زړوکی مخ ته نيغ ودرېږي
کله چې وګورمه زه چرته په غنه کې تار

ستا د هجران هرې لمحې ته مې مانا ورکړله
لکه سړی چې ځانله ومنډي په زنه کې تار

د خيال ګوتمۍ مې لا ***باقره***! زړه شوې نه ده
مور مې لا اوس هم اچوي پرې په ړاستنه کې تار

محبت دې يم راوستی انتها ته
په اوبو پسې روان يمه صحرا ته

راستنه شه ژوندون نه غواړم له خدايه
اوازونه اوس کوم خپلې دعا ته

څوک راوځي وايي اوس له کوره ووت
زه چې کله هم ورغلی يمه چا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو تصویر دی خو له فریم نه یې راباسم
یو سړی قبر نه چغې وهي ما ته

چې خبر شوم له دنیا مې و تاو کړي
دېوالونه مې کول خپلې کلا ته

خلاصولی یې په خپله هم زه نه شم
داسې گنډه مې ورکړې ده سودا ته

موده وشوه پرېشان یمه ***باقره***!
له خندا نه پاتې شوی یم ژړا ته

○

تږی چې په غاړه د دریاب یمه
ښکاري د پنځم موسم گلاب یمه

خلی هم له ځانه سره وړی نه شم
خلک رانه تښتي چې سیلاب یمه

څوک یې چې وهي گوتې یې ونښلي
زه له دروازې نه جوړ رباب یمه

دومره څوک مې نه شته چې راوامې خلي
ځالې مې نیولې دي کتاب یمه

کاڼو وی ***باقره***! ستوری شوی یې
ستورو وی په کاڼو کې حساب یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب ته مې نه پرېږدي چې سر کېږدمه شپه ده کنه
غم دې راختې بیا زما د زړه چمبه ده کنه

ما د غمي په ځای نن غاښ په کې د چا ایښی دی
ما جوړه کړې ترېنه خپل ځانته ګوتمه ده کنه

اوس که بیخي په مخه راشې هم دې نه پېژنم
اوس مې بیخي له یاده وتې ستا څېره ده کنه

په سترګو ړوند شې، پلاره خپل لمسي هم نه پېژنې
یو سمندر دې او دا بله کناره ده کنه

زه چې ور وګورمه ستنه د ساعت ودرېږي
له مانه دومره مخکې تللې زمانه ده کنه

څله مې سر خورې ستا په زړه د مینې داغ ***باقره***؟
څله مې سر خورې په دېوال کې ایېنه ده کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرده ترې چا شکولې ده سرتوره دروازه
پرته ده په سړک باندې بې کوره دروازه

په زړه کې خو دې نن چرته بیلتون راغلی نه دی
په خوب کې مې لېدلې بېګا وروره دروازه

په ښار کې د هغه سړي زړه سپین لکه شوده
په ښار کې چې د چا د کور ده توره دروازه

بچیه اوس ترې خبر دی زنځیرونه شوکوه
بچیه اوس مې خلاصه کړه له پوره دروازه

لاسونه مې شول سترې خو ټک ټک نه کړي ***باقره***!
ویستلې ده هوا د زړه له زوره دروازه

زندۍ کړی مې خپل ځان په خپل څادر دی
بنده کړې مې کړکۍ او د کور ور دی

ستا د یاد مارغه له تندې نه مړ کېږي
چې وچ شوی مې د سترګو سمندر دی

د نازکو پښو نازک نازک خاپونه
چرته تللی دا سړی مخکې کمر دی

په کوم کاڼي کې چې ګل راشوی خدایه!
په دې کاڼي چا مات کړی د چا سر دی

زه ورګورم ما ته نه ګوري ***باقره***!
خپل تصویر رانه خبر یې مرور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرته چې غم وي زما سر ته راشي
سړی چې ستړی شي خپل در ته راشي

ته چې د زلفو ښاخ ته څنډ ورکوې
د صحرا شګې سمندر ته راشي

دومره تنها یمه چې غاړه ورکړم
چې کومه ونه مې نظر ته راشي

ستا انتظار چې کومه ورځ وکړمه
د سترګو پیڅکې مې څادر ته راشي

پرېږده چې څملمه د اور په غېږ کې
باقره! خوب که راته چرته راشي

ستړی شوم روان یم نه رسېږم خپل قدم پسې
لاس کې مې قلم دی او ګرځېږمه قلم پسې

ما که دا دنیا تا پسې پرېښوده نو څه وشو
خلکو جنتونه پرېښودلې په غنم پسې

څوک په انتظار راته ولاړ دی لېونی نه شي
ځان مې امانت درسره ږدمه بیا راځم پسې

زړه مې لېونی لېونی ګرځي د چا سترګو کې
غم مې لېونی لېونی ګرځي د چا غم پسې

ډېره موده وشوه چې ګلونه تږي شوي دي
پرېږده چې وروخېژي ***باقره***! په شبنم پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ما نظر ستا د نظر مات نه شو
د غر نه لاندې خنګه غر مات نه شو

ټول مې راټول کړو په يوه لپه کې
بيا هم غرور د سمندر مات نه شو

رابنده شوې وه کوټه راپسې
عمر مې تېر شو ددې ور مات نه شو

ما به په ګل تا به په کانې ويشتم
خو ستا پرې زړه زما پرې سر مات نه شو

باقره! ستاګرېوان به چاګنډلی
ښه دی چې لاس دې د هنر مات نه شو

توره تياره، د قدمونو شور، د ډار کيفيت
زما په شانتې بدل شوی دی د ښار کيفيت

کوشش کوم چې پخپل موټې کې هوا بنده کړم
کوشش کوم، انځوروم، د انتظار کيفيت

د لوند قميص په شانتې زيبښي په هنر لفظونه
سړيه! تا چرته ليدلی د فنکار کيفيت؟

بيا به د سترګو په بڼو د اوښکو کانې خورمه
بيا راخور شوی دی په ما يو نا قرار کيفيت

باقره! مانه د خپل زړه حالونه مه پټوه
په وچو پاڼو کې ښکارېږي د چنار کيفيت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا او د تیارو تر مینځ رشتې ته
د هوا په مرکه ځمه ډیوې ته

بیا ترې وړی چا زنځیر د خدای نه ځار شم
ستا پانزیب مې لگولی دروازې ته

بیا به ټوله شپه په ویښه تیرومه
تنهایي راننوتې ده کوټې ته

ستا غمونه مې په زړه کې نه ویریږي
ماشومان مې دي راوستي هدیرې ته

لیونی به شي *باقره*! په دې ښار کې
غوږ به نه نیسي د هر یو سړي خولې ته

د محبت تنده په زړه گرځوم
په سورۍ لپه کې اوبه گرځوم

بس دی چې خپل وجود بار شوی په ما
نور به د دې له پاسه څه گرځوم

چې ستا د غم سترگې پرې توري کړمه
د زړه کڅوړه کې رانجه گرځوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما له دې بيا ترينه غنم جوړ کړي
ګرځم په ژرندو باندې وړه ګرځوم

رانه هير شوی دی که نه يې پيژنم
د چا تصوير ځان سره زه ګرځوم ؟

په دې ويريږمه چې مړ مې نه کړي
باقره! خپل سويري ويده ګرځوم

زه دومره لرې يم راغلی چې مې ځان هم نشته
د دې نه مخکې ځمکه پريږده چې اسمان هم نشته

زما د کور په ديوالونو تکيه نه وهي څوك
زما د کور په ديوالونو کې ماران هم نشته

د تسلی په ټال کښې هيڅوك جوټې نه را کوي
ستا جدايي ليونی کړی يم ياران هم نشته

زړه مې په دې ښه دی که جيب کې روپۍ نه لرمه
زړه مې په دې ښه دی په ښار کښې خو دوکان هم نشته

چې د وجود غوښې مې وخوري رانه ځي ***باقره***!
په داسې ځای کښې چا وژلی يم مرغان هم نشته ؟؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

څه څه مې وکړل د يوې ډيوې رڼا لپاره
زه په کوټه کې سوری نه پرېږدم هوا لپاره

څه تا به هير کړمه په ځان به قيامت تير کړمه
څه دا د زهروګوټ به هم وکړمه ستا لپاره

اوس له ايمان نه مخکې سوال د خپل وطن کومه
اوس چې لاسونه کړمه، پورته د دعا لپاره

دغه زړګی ډير مناسب دی په کې اوسه غمه
دغه ځنګل ډير مناسب دی د بلا لپاره

چې نه شوه ورځ په تا معلومه، او نه شپه ***باقره***!
خوب دې ساتلی دی په سترګو کې د چا لپاره؟؟

○

په دغه ښار کې اذان نه کېږي توبه ماتوم
خدايه! د خپل زړه په درزا باندې روژه ماتوم

خير دی نن ته زما د درد په سمندر کې ډوب شه
خير دی نن ته انتظار وکړه، زه وعده ماتوم

يمه بې وسه خپل بچي ته ترې تختی جوړوم
لېونی نه يم چې د خپل کور دروازه ماتوم

زر ترينه منده کړم حيران شمه چې ما هم ولې
په کومه ورځ چې زه په کاڼي ايينه ماتوم

په دې زندان کې نور تنګ شوی يم بهر وځمه
زنځير ماتېږي نه ***باقره***! خپله ښپه ماتوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وځمه بهر دروازه ووهم بیا را شمه
څو به تنهایي غلطومه په ژړا شمه ؟

ته یې، زندګي ده، شاعري ده، او غمونه دي
یو موټی سړی یمه حیران یم چې د چا شمه ؟

هله به راوځمه له ځانه چې ډیر تنګ شمه
هله به راوځم دې ځنګل نه چې بلا شمه

خاورې د وجود مې ستا د سترګو په باڼو پریوځي
کله کله دومره ستا په سترګو کې فنا شمه

زه چې ډیوه بله کړم *باقره*! زر هوا راشي
هیڅ کولی نه شم له غصې نه په خندا شمه

ړدمه خپل لاسونه په اور نه سوزي
ولې کاغذونه په اور نه سوزي

خیر دی زه به تاته انتظار کوم
خیر دی دیوالونه په اور نه سوزي

ځینې خلک هیڅ د چا هیرېږي نه
ځینې تصویرونه په اور نه سوزي

سترګې مې ړاندې په شوګیرو شولې
چا ویل چې خوبونه په اور نه سوزي ؟

ستا له غمه مړه نه دي *باقره*! څوک
تانه بغیر ژړونه په اور نه سوزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما خاپونه دي پرې ښپه د بل ده
راغلی زه یم اوازه د بل ده

ځان په کې نه گورمه بد ښکارمه
زما په کور کې ایینه د بل ده

کاني زمونږ د وطن کیږي په کې
خلک پرې ولي او لینده د بل ده

که زړه زما دی واک یې تا سره دی
که کور زما دی دروازه د بل ده

باقره! ټوله شپه به خوب نه راځي
چرته مړه شوې بیا ډیوه د بل ده؟؟

په دیوالونو تصویران، په تصویرونو ځالې
دا باڼه نه دي دا به وي په نظرونو ځالې

په دغه ښار کې خلک نه گوري یو بل ته خدایه!
هسې نه وشي د دې خلکو په مخونو ځالې؟

د تنهایۍ ځادر ترې ځان لا جوړاوم لگیا یم
زه هره شپه راټولومه د یادونو ځالې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلها موده وشوه چې دلته چا بل کړي نه دي
ځکه خو ونیولي دلته څراغونو ځالې

چې اسویلي کوم له خولې نه مې لوګې راوځي
دننه زړه کې سوزوم ستا د غمونو ځالې

زما په خیال د قسمتونو کرښې نه به وي دا
زما په خیال ګوره پراتې دي په لاسونو ځالې

دا پردې نه دي دا مې تا پسې نارې وهلې
ستا په غوږونو کې زما د اوازونو ځالې

سترګې مې ډکې شي ***باقره***! او ښه وژاړمه
چرته چې وګورمه زه په کتابونو ځالې ؟

دا ډیوه هله بلیږي چې تیز باد شي
یو سړی چې رانه هیر شي، نو رایاد شي

څومره زړونه چې درکړي خلکو تاته
که یې خښتې کړې نو ښار به پرې اباد شي

چې پخپل نصاب یې روږدې کړمه ژبه
ماشومان به مې بیا ستوري د هیواد شي

د کور وره ته به یې ولګوم خیر دی
ستا په ښپو کې که پایزیب چرته ازاد شي

ستا په زړه کې ورته بد نه وي ***باقره*** !
چې ښېرې هم چا ته وکړې نو پرې ښاد شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

خیال دې ولې دومره ښه دی؟؟
ستا خو عمر دومره نه دی

غورځومه په کې کاڼي
زړه مې ټول اوبه اوبه دی

شړق باران پرې را ورېږي
لیوني په کې ویده دی

د مرۍ نه مې تاو شوی
بیا د چا د سر وېښته دی؟؟

په میږي ماتوم مینه
ستا د کور د دېواله دی

تاته غېږ کوي ***باقره***!
څوک ولاړ پاسه په غره دی

○

په سیند کې ډوب شوې په اوبو کې به اسمان نه گورې
ستا چې بیا یاد وې په شیشه کې به خپل ځان نه گورې

د انتظار چترۍ مې بیا د زړه په سر نیولې
ته خو د خپلو وعدو شړقنده باران نه گورې

شایدگلونه به هم پاڼې د رڼا ونیسي
چې د ډیوې نه مې جوړ کړی دی گلدان نه گورې؟؟

په سترگو ړوند شې په دې زړونو کې غمونه نشته؟؟
په سترگو ړوند شې دیوالونو کې ماران نه گورې؟؟

وچه ډوډۍ کړي ځان ته خرڅه غباره پرې واخلي
ته یې ترې خوشې کړې ***باقره***! ماشومان نه گورې؟؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

راتـــه ښــکارېږي مګــر نــه را رســـي
خدایــه! زمــا د کــور ور نــه را رســي

موږ ته له ځان نه فرښتې جوړې کـړي
د چا چې ځمکې تـه سر نـه را رسـي

د ځينې درد نـه سـړی خونـد اخلـي
تــږی یــم ډېــر ســمندر نــه را رسـي

تيــاره ده لاس پــه دېوالونــو وهـــم
وړانګې کــوټې تــه د لمـر نـه را رسي

بــاقره! ځــالې مــې غورځونــو وکــړې
ســتا د راتللــو خبــر نـــه را رســي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library